

somhelst Tvivl om, at Udtrykket, at en Post „ikke kan passere“ overfor en Regering, der sætter som sin Opgave at være i fuld Overensstemmelse med Grundloven og de Lovgivende Forsamlinger i det Hele, vil bevirke, at den vil have den allerstørste Betænelighed ved at blive paa sin Post, naar Udgifter, som den har søgt og afholdt, ere blevne negtede. Jeg er overbevist om, at en virkelig grundlovstro Regering ikke et Dieblil vil blive paa sin Post under saadanne Forhold. Naar det ærede Mindretal fremsatte en saa stærkt Indsigelse mod at indstille, at Posten ikke kunde passere, naar man ikke vil drage Ministeriet til Ansvar, burde maaffede deri ligge en Erkjendelse af, at det ærede Mindretal vil være med til at staffe os en Domstol, som ikke er politisk interesseret i eller har gjort fælles Sag med det Ministerium, vi for Tiden have. Det turde være erkjendt baade fra Høire og Venstre, at vi ikke for Tiden have en saadan upartisk Domstol, som vi med Tillid kunne se hen til, visse paa, at den vil dømme alene efter Grundloven, uden Hensyn til det Ministerium, hvis Sag den har gjort til sin egen, og hvis Gjerninger den er mere eller mindre medskyldig i. Sammen med Dristet om, at det ærede Medlem vil være med til at staffe os en saadan upartisk Domstol, turde jeg maaffede ogsaa httre et Haab om, at det ærede Medlem tillige vil være med til at staffe os en Ministeransvarlighedslov.

Marineministeren (Ravn): Der er blandt de Poster, som angaa mig, to, med Hensyn til hvilke der er gjort den Indstilling, at de ikke kunne passere. Der er saaledes Nr. 35, som angaar Udgiften til en større Reparation af Fyrskib Nr. 34, og dernæst er der Nr. 51, som angaar Tillægsbevilling til en Prøvestydning, foretagen paa Amager. Det forekommer mig virkelig at være temmelig indlysende, at ingen af disse Poster er af den Bestaffenhed, at de kunne give Anledning til et saa stærkt Udtryk som at de ikke kunne passere. Angaaende Post Nr. 35 om Reparation af et Fyrskib vil jeg bemærke Følgende. Disse Fyrskibe ligge jo paa deres Station saa længe som muligt, blive ikke tagne ind til regelmæssig Tid, men kun, naar Istilstanden eller andre saadanne Omstændigheder gjøre det nødvendigt. Man kan derfor i Virkeligheden meget vanskeligt vide, naar det vil være hensigtsmæssigt at foretage saadanne større Reparationer paa disse Skibe. Det har som Følge deraf bestandig tidligere

været Tilfældet, at man ikke har optaget paa Finantslovsforslaget større Beløb til saadanne Reparationer, men naar det har været nødvendigt at foretage dem, efter at Skibet er kommet ind, har man foretaget dem og taget det paa Tillægsbevilling, og det er altid blevet bevilget indtil denne Gang, saa negtede man det. Det kan jeg finde i og for sig ret rimeligt, eller om ikke det, at man negtede det, saa dog i alt Fald, at der blev gjort Bemærkning om, at man ikke ønskede noget Sligt hyppigere, thi naturligvis kan man gjøre det, som vi for Fremtiden ville gjøre, nemlig at optage paa Finantsloven en Sum til Reparation af Fyrskibe, uagtet man slet ikke veed, om den kommer til Anvendelse. Men dette, at man altsaa første Gang, hvor Folkethinget fraviger en lang Pragis og negter en saadan Bevilling, som tidligere altid er bleven bevilget, vil sige, at dette ikke kan passere, kan jeg virkelig ikke forstaa. Her er vist næppe et Tilfælde, hvor Folkethinget vilde sætte mig under Anklage for noget Sligt. Saa her ved denne Post synes det at være overmaade indlysende, at den virkelig ikke er af den Bestaffenhed, at den tilstrækkelig begrunder Udtrykket: Kan ikke passere.

Den anden Post er nu noget anderledes, men ogsaa her mener jeg, at jeg har handlet fuldkomment forsvarligt. Der var for Finantsaaret 1883—84 forlangt 40,000 Kr. til en Prøvestydning. Den blev udført i Marts Maaned 1884, men paa Grund af forskellige Omstændigheder gav den kun et meget ufuldstændigt Resultat, saaledes at man egentlig nærmest kunde sige, at hvis man nu var stoppet, saa kunde man akkurat ligesaa godt have sparet sine 40,000 Kr.; thi saa havde man ikke faaet noget Resultat af det Hele. Som Følge deraf besluttede jeg, at den skulde fortsættes, og saa blev den fortsat. Der blev skudt videre paa den ene af Pladerne i Juni Maaned, og man fik derved et fuldkommen tilfredsstillende Resultat. Hvad nu Realiteten angaar, vil jeg paasta, at ved denne Fortsættelse af Prøvestydningen, som kostede ca. 11,000 Kr., spares ca. 100,000 Kr. ved Indløbet af Skiven. Der staar vel i Statsrevisionens Betænkning, at der anden Gang kun blev skudt paa den ene af de Plader, som der efter Stydningen blev Spørgsmaal om at vælge; men det synes jeg ikke betyder Noget. Der blev første Gang skudt paa begge Plader. Stydningen mod den ene var fuldstændig tilfredsstillende, mod den anden høit utilfredsstillende, altsaa overfor den første Plade var man fuldstændig paa det Reene. Men havde man ikke havt